

Premeň každé
riziko na šancu.

Každý bozk
na sľub.

An illustration of a young man and woman on a beach. The man, with curly brown hair and green eyes, is leaning over the woman. The woman, with long brown hair and blue eyes, is resting her chin on her hands, looking thoughtfully at a glass jar filled with rolled-up yellow papers. The jar is on a blue surface, possibly water, with white splashes around it. The background shows a sunset over the ocean with waves and birds in the sky. Yellow paper scraps are scattered around the jar.

Keby sme boli odvážnejší

EVA DES LAURIERS

metafora

*Keby sme boli
odvážnejší*

EVA DES LAURIERS

EVA DES LAURIERS

Keby sme boli odvážnejší

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 322. publikáciu.

Z anglického originálu *I Wish You Would*, vydaného vydavateľstvom Henry Holt and Company, Inc. v roku 2024, preložila do slovenčiny Daniela Hružiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 288
Tlač THB, a. s.

Copyright © Eva Des Lauriers, 2024
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Daniela Hružiková 2024
Jacket illustration © 2024 by Fevik
Jacket design by Abby Granata

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-015-0 (ePub)
ISBN 978-80-8305-014-3 (pdf)
ISBN 978-80-8305-013-6 (print)

*Venujem Justinovi,
ktorý dokáže milovať nadľudskou láskou.*

PRVÁ KAPITOLA

Natalia

Noc po školskom plese, 2.08 ráno

NAPADÁ MI asi devätnásť dôvodov, prečo nenasledovať Ethana do jeho izby.

Prvý: ráno ma čaká tréning na bežeckom ovále. Druhý: hneď po nej skupinová príprava na maturitu. Tretí: nutkanie vyhnúť sa za každú cenu starým známym pocitom.

Keď však podvihne kútik úst, pretiahne ich do jemného úsmevu a hlasom zachrípnutým z toľkého ponocovania navrhne: „Reprákový súboj?“, razom zabudnem na všetky výhovorky.

Všade okolo nás polihujú spití spolužiaci v poplesovom opare. V tej chvíli by bolo *naozaj* rozumnejšie pridať sa k nim a ísť spať.

Usmejem sa a kráčam za ním hore schodmi.

Keď za sebou zatvorím dvere, konečne sme spolu sami. Sú to moje obľúbené chvíle.

Alebo skôr bývali.

Rozhliadnem sa po jeho izbe a hľadám viditeľné zmeny, ktoré sa udiali za mesiace mojej neprítomnosti, keď som sa mu vyhýbala.

Nevidím tu nič dramatické. Ako obvykle, má tu útulný poriadok. Tie nebesky modré steny poznám rovnako dobre ako moje vlastné. Pri posteli ležia stohy kníh. Masívny stôl má Ethan zahádzaný pohármi a všakovakými zariadeniami. Zahľadím sa na zarámovanú fotografiu, ktorú som mu venovala minulý rok. S prižmúrenými očami sa na nej smežeme na pláži, dotýkajú sa nám plecía a vlasy nám povievajú vo vetre. Celá jeho izba je tichá, pôsobí útulne a upokojujúco. Presne ako Ethan sám.

„Tu máš,“ hlesne a hodí mi jednu zo svojich mikín.

Potláčam úsmev. Ani som si ju nemusela pýtať.

„Dúfam, že je čistá,“ zahundrem.

Prevráti oči a roztiahne sa na obrovskej posteli, aby pustil nejakú hudbu. Ako správny basketbalista, dlhé končatiny má samý sval.

Pretiahnem si cez hlavu mikinu, ktorá vonia po svojom majiteľovi, pri čom sa mi podarí uvoľniť z vlasov pár sponiek a pokaziť si účes. Upravím si spustené pramienky a pretŕčajúce rukávy pokrčím do pästí.

Otočím sa a všimnem si, že Ethan na mňa uprene hľadí, akoby ma sledoval. Vzápätí zapichne pohľad späť do mobilu.

Z mojich lacných čiernych plesových šiat som sa prezliekla už skôr. Keď som ich vešala vedľa Ethanovho dokonalého obleku ušitého na mieru, až ma zamrazilo. Aj som čakala, že v porovnaní s dizajnéorskými kúskami, do ktorých sa dnes nahodia ostatní spolužiaci, nebudú moje šaty stáť za veľa. Na to som už zvyknutá. Jediné, čo som však nepredpokladala, je, že ma to bude až tak trápiť. Tento pocit je pre mňa nový.

Odlišné svety.

Slová, ktoré mi rezonujú v mysli. Varovanie, ktoré som pred Ethanom zatajila.

V poslednom čase môjmu najlepšiemu priateľovi tajím veľa vecí.

Uvelebíme sa na posteli v našej obvyklej polohe. Ležíme od seba na dĺžku ramena, otočení tvármi k sebe, a opierame sa o lakte. Choreografiu nášho priateľstva si naše telá dobre pamätajú, aj keď ja som už na ňu zabudla.

Chytím do ruky mobil, aby som vybrala hudbu do reprákového súboja. Tak to nazývame, keď sa pretekáme, koho mobil sa rýchlejšie spáruje cez bluetooth s reproduktorom. Je to možno hlúpe, no vtedy zavládne tá pravá atmosféra medzi najlepšimi priateľmi Ethanom a Nataliou. Práve to v tejto chvíli potrebujeme – zmierniť napätie, ktoré sa medzi nami nedávno rozhostilo.

„Budem hádať. Chystáš sa pustiť album *Sad Girl Indie*?“ vyzvedá Ethan.

V tom okamihu môj palec zastane a prestane kĺzať po displeji. Presne to som chcela pustiť. Takú radosť mu však neurobím. „Budeš musieť počkať, kým nevyhrám.“

Skloní bradu, aby sme si hľadeli rovno do očí. „Nebola si tu už tak dlho, že si ťa ten reprák isto ani nepamätá.“

Podpichne ma, no v jeho slovách, v spôsobe, akým to povedal, cítim *niečo zvláštne*. Ublíženie? Možno. Zmätok? Zaručene. Jeho pohľadu sa vyhnem tým, že sa pretočím na brucho a prekrižim si členky do tvaru chvosta morskej panny.

Ethan mrkne na moje nohy a potom späť na mňa. Spustí káravo: „Natalia! Si v mojej posteli obutá?“

Pozriem sa ponad plece na moje pohojdávajúce sa nohy. „Nie! Žabky sa predsa nerátajú.“

„Ráta sa všetko, čo mi do postele nanosí piesok,“ vysvetľuje Ethan a škaredo na mňa zazrie.

„Nebud' taká Panna,“ chlácholím ho a koptám si pri tom nohami, aby som ho trochu vyprovokovala.

„Že to hovoríš ty, pani perfekcionistka?“ zašomre a pokrúti hlavou. Na jednej ruke sa zdvihne z postele. Do veľkých rúk polahky

chytí moje obnažené členky a zarazí moje kopanie. Pomaly mi zosunie z nôh šlapky, ktoré s tichým plesknutím pristanú na huňatom koberci.

Končekmi prstov mi prejde po nohách. Skôr ako prestane, zovrie mi žalúdok. „Keď sa nikto nepozera, si hrozná beštia.“

Zatrepecem mihalnicami. „Súčasť môjho šarmu.“

„Viem,“ povie láskavo.

Keď opäť zaujme svoju polohu, nemôžem si pomôcť a začnem študovať ostré obrysy jeho sánky a lícných kostí. Uhly a krivky, ktoré poznám naspamäť. Už po stýkrát ma svrbia ruky v nutkaní načrtnúť si jeho tvár, a tak zatínam päsť, aby som toto nutkanie potlačila.

Hoci on sám bol z toho viac než v rozpakoch, nie div, že ho večer zvolili za kráľa školského plesu. Ako tretia! Tie strapaté havranie vlasy, prenikavý pohľad... Je stelesnením temného princa z rozprávky.

„Čo sa na mňa tak pozeráš?“ opýta sa a v očiach mu horí zvedavosť.

„Neviem. Ako presne? Prestaň,“ odvrknem.

„Okej, tak prestanem.“

Z reproduktora sa ozve tiché cinknutie, ktoré je dôkazom, že mobil sa už spároval. Chvilka napätia. Keď sa rozozvučí pohodový rytmus, povzdychnem si a Ethan sa škodoradostne rozosmeje.

Možno má pravdu a jeho reproduktor si ma už nepamätá. Mrzí ma to viac, ako by malo.

„Vedela si...“ spustí a vtom sa zarazí. Odkáže si. „Ale nič, je to hlúposť.“

„To pochybujem,“ povzbudím ho.

Pred tým, ako mu začala venovať pozornosť partia triednych obľúbencov, sa Ethan nikdy nepovažoval za hlúpeho. A to ma veľmi irituje. Mne sa spôsob, akým odbočuje od témy k faktom, kvízovým otázkam a citátom, páči. Vďaka tomu viem, o čom premýšľa. Upriem naňho pohľad plný očakávania.

„Tak dobre. Vedela si, že znamenie Panny sa po latinsky povie Virgo? A z toho je anglické *virgin*. Takže...“

„Áno,“ odvetím otrávene. „Každý študent na Liberty musel po-
vinne absolvovať rok latinčiny.“ V mojom hlase je badať hryzavý tón.
Je totiž pre mňa naozaj ťažké potláčať svoje pocity, a to aj v chvíľach,
keď práve nie je školský ples a nie sme spolu sami. *Leží tam zronene
v mesačnom svite a hovorí o panenstve? Aká téma bude nasledovať?
Náš smiešny pakt z prvého ročníka?*

Ethan zatahne za nitku, ktorá mu visí z trička. Omotá si ju okolo
prsta do jednej strany, potom ju odvinie a namotá znovu v opačnom
smere.

„V minulosti bolo toto slovo tiež zameniteľné s ‚pannou‘, čo je
mätúce, pretože ten status by prináležal iba dievčatám.“

Počkať.

Posadím sa s vyvalenými očami. „Ethan Forrester, pokúšaš sa mi
tým naznačiť, že ty si to už s niekým robil?“

Vytreští na mňa oči. „Čo? Nie!“

Moja úlava je až nepríjemne citelná. Nechcem ani len pomys-
lieť na to, že by Ethan skončil s niekým iným, no klamala by som,
keby som tvrdila, že ma to nezaujíma. Odjakživa bol veľký fešák, no
všetci to zaregistrovali, až keď z nemotorného Ethana vyrástol sexi
Ethan. A ja som si to všimla tiež.

„Takže si stále panic v znamení Panny?“ zažartujem.

„Ako sa to vezme,“ zahlási bez toho, aby sa na mňa pozrel.

„Prakticky aj áno.“

Vtom mi hrdlo zaleje páľava. „Fíha, tak to je naozaj konkrétne,“
ustojím jeho poznámku. „Kedy presne sme sa dohodli, že budeme
riešiť takéto témy?“

„Práve si sa ma na to spýtala!“

*Kvôli dievčatám, ako si ty, robia chalani zlé veci. Už zase sme pri
tom? Skutočne najvyšší čas zmeniť tému.*

Ethan ma prepichne pohľadom a zahlási: „Navyše, okrem tohto sa predsa bavíme o všetkom.“

V hrudi ma zapichá z pocitu viny. O všetkom veru nie.

Ach, čo to robím? Nemala by som ležať vedľa Ethana uprostred noci a rozoberať s ním naše sexuálne skúsenosti. Alebo, v mojom prípade, ich nedostatok. Lenže nedokážem sa ani len prinútiť odťahnuť. Hryziem si peru a každý nerv môjho tela ostáva v pozore.

„Teda dúfam, že vieš, že mne môžeš povedať všetko. Čokoľvek, s čím sa budeš chcieť zdôveriť,“ uistí ma.

Ticho medzi nami je síce krátke, no iskrivé. Ako keď sa stiahne prílivová vlna tesne predtým, ako uderí v plnej sile.

„Kto tvrdí, že nie?“ Ten zvýšený hlas má rozhodne na svedomí iba moja súťaživá povaha.

Ethan sa v momente posadí. Tmavé kučery mu spadnú do čela a prehodí si ich nabok.

Jeho obyčajne bledá pokožka naberá v prítmí tmavšie odtiene a sme pri sebe dostatočne blízko, aby som videla, ako sa mu na krku zrýchli pulz. „A ty? Kto bol ten šťastný? Tanner?“

„Nie,“ priznám farbu. „On chcel, ale ja nie.“

A práve preto som na ples, ktorý som osobne organizovala, nakoniec išla sama. Tanner Brown ma na poslednú chvíľu poslal k vode, keďže podľa jeho slov „to nestojí za to“. Nie som si istá, či tým myslel čas strávený s ním, lístok na ples, alebo skutočnosť, že som si s ním po plese nechcela objednať hotelovú izbu. No boli sme spolu iba tri týždne. Nechcem prísť o panenstvo s niekým, kto odo mňa odíde skôr, ako stihnem spotrebovať jednu nádrž benzínu, nech už som na celú túto záležitosť akokoľvek zvedavá.

Ethan sa hodí späť na vankúš vedľa mňa. Očividne sa mu uľavilo. „Fajn. Aj tak nemôžem uveriť, že si sa s tým chalanom zahadzovala.“

Úprimne povedané, ani ja. No okrem neho ma nikto iný na ples

nepozval a bolo by úbohé, keby sa na ňom zvolená predsedníčka objavila sama. A veruže aj bolo.

Ako vždy, aj teraz je to o tom, že niekto sa musí doprosovať a niekto si môže vyberať.

„Nie každému stoja pred dverami zástupy obdivovateliek ako tebe,“ bránim sa.

Ethan prevráti oči, ako keby to nebol on, kto musí v mobile neustále odpovedať na správy predvolenými šablónami. Na ples ho pozvali *tri* dievčatá. Tvrdil, že ich pozvanie odmietol, pretože vedel, že o neho prejavili záujem iba kvôli jeho otcovi. To je možné, no rovnako je možné aj to, že sa im páči. Tak ako dnes každému.

„To však neznamená, že máš ísť s hocikým. Tanner je debil. Zaslúžiš si viac. Oveľa viac.“

„Koho napríklad?“

Ethan do mňa štuchne plecom. „Ja by som bol s tebou šiel.“

„Rande zo súcitu? Nie, ďakujem,“ ohradím sa a odháňam tieto *pocity* čo najďalej.

Trochu sa zamračí. „Bolo to ešte v prváku.“

Rukávy mikiny si vyhrniem nad lakte, pretože mi je zrazu akosi teplo. „O čom to hovoríš?“

„Nepamätáš? Náš pakt,“ povie a konečne sa mi pozrie do očí.

Tak predsa sa odvážil. Plátno v mojej mysli začína pohrávať žiarivými ružovými odtieňmi. Kvitnúca nádej pulzujúca životom.

„Pamätám,“ odvetím opatrne.

Ako by som mohla zabudnúť. V tom čase sme si prisahali, že ak do posledného ročníka neprídeme o panenstvo, prídeme oň spolu. Ja som vtedy nechcela, aby bol môj prvý nejaký hlupák, a Ethan mal taký strach z dievčat, že mal dojem, že ak to neurobíme, zomrie ako *panic*.

„Bola som tiež jedinou členkou tvojho Klubu priaznivcov Gargamela. Nerobila som vtedy práve najšťastnejšie rozhodnutia.“ Súkam

zo seba jeden žart za druhým, aby som potlačila to štekľivé mravčenie v žalúdku.

Zahľadí sa pred seba so zamysleným výrazom. „Ak ma nedokážeš milovať v mojom klube, nezaslúžiš si ma ani ako kráľa plesu.“

Zasmejem sa a zastrčím si za ucho pramienok vlasov. Medzitým zo mňa nespúšťa zrak.

„Stále tomu nemôžem uveriť. Myslím, že tretiak to ešte nikdy nevyhral,“ skonštatujem.

Ethan vzhliadne a zvráští husté obočie. „Muselo to byť zmanipulované.“

„No dovoľ! Osobne som tie hlasy spočítala.“ Nahodím vážny tón, ako keby som sa mu chystala oznámiť zlé správy, a pokračujem: „Budeš sa musieť zmieriť s tým, že si to ironické emo hnutie zahnal do kúta.“

Zasmeje sa, no zjavne mu je celá táto vec nepríjemná.

Jediné svetlá, ktoré Ethan vyhľadáva, svietia z jeho herného počítača alebo z lampy na čítanie. Je hanblivý a nechápe, prečo by mu mal niekto venovať pozornosť. Musí to byť jedine preto, lebo jeho sprostý tatko je *tak trochu* slávny. Ani len netuší, aký je on sám úžasný.

Prudký závan morského vzduchu vnesie cez otvorené okno do izby vôňu oceánu. Zatvorím oči a zhlboka sa nadýchnem. Zacítim jeho teplé končeky prstov, ktorými ma pomaly hladká po lakti. Nie som si istá, či Ethan vie, že tento pohyb robí, keď premýšľa. Vždy mi to však bolo príjemné. Na miestach, po ktorých prejde prstami, mi naskočí husia koža. S povzdychom sa zahrabem do perín.

Chvíľu takto ležíme v hĺbavom tichu. Modrá plyšová deka na posteli je taká príjemná na dotyk, že ma začína zmáhať únava. Keď ma Ethan začne hladkať po ruke, oťažujú mi viečka.

Už takmer zaspávam, keď vyhlási: „Myslím, že si moja obľúbená osoba, Natalia.“

Roztvorím oči a stretnú sa nám pohľady.

Príšerné, ako veľmi ho túžim pobožkať.

Nemôžem uveriť, že mi zišli na um práve tieto slová, no z úst mi vyletia tak či onak.

„Čo keby sme ho zrealizovali? Ten náš pakt.“

Ethanova ruka zastane. „Čo?“

„No a? Prečo nie? Už sme takmer v poslednom ročníku, obaja sme bez záväzkov, na tom druhom nám záleží. Ani... chcem povedať, si celkom sympaták.“

„Ďakujem.“

„S niekým náhodným sa nikdy nebudem cítiť tak príjemne ako s tebou.“

Zakaždým, keď ma chalani lepšie spoznali, všetci ma v podstate zhodnotili rovnako: príliš tlačím na pílu, stresujem ich, mala by som sa viac uvoľniť. Čakali, že budú mať dievča, na ktoré sa podľa nich iba hrám. Milé. Sebavedomé. Šťastné. Nikto z nich nemal záujem o moje skutočné ja – o trosku, ktorou som vnútri.

Haló, ja som tá, ktorá dostala košom pred plesom.

Mám však najlepšieho priateľa, ktorý je... prizmatický. Žiari z neho svetlo a v mojich očiach hrá nádhernými farbami. Vtedy je sám sebou.

A aj ja vtedy môžem byť sama sebou. Odhodím brnenie, odhodím falošné úsmevy. Som jeho obľúbená osoba. A on je moja.

Na jeho tvári sa objaví nečitateľný výraz. „Uľahuješ si zo mňa.“

Posadím sa a myšlienka v mojej hlave nabere na obrátkach. „Nie. Viem, že je to trochu trápne...“

„Hej, trochu,“ prisvedčí a na líkach sa mu zjaví jemný rumenec. „Sme iba priatelia.“

Ignorujem náhlu ťažobu v bruchu. „Viem. Veď ti tu nenavrhujem manželstvo. Len by sme tomu mohli dať šancu. Pointou paktu bolo zistiť, aké to je s niekým, koho poznáme, nie?“

Vravela som si, že keď k tomu pristúpime takto, naše priateľstvo sa tým neskončí. Vezmeme si z toho, čo sa dá, a ostaneme priatelia ako predtým. Už nijaké city. Všetko ostane rovnaké. U oboch.

„Ty si to nadhodil. A je noc po plese,“ argumentujem.

„Počkaj, ty myslíš *dnes večer*? Akože teraz?“ Jeho hlas je čoraz pisklavejší.

Myknem plecami, no srdce mi prudko bije. „Tak teda nie? Alebo možno áno? Čo myslíš ty?“

„No, ehm. Toto je veľmi nečakaný zvrät udalostí.“

Čím je Ethan nervóznejší, tým formálnejšie znejú jeho slová. Preto sa radšej odmlčím. Nastane ticho a ja zrazu počujem všetko, čo som mu práve povedala, z jeho pohľadu a mám pocit, že sa mi chce zomrieť.

„To teda. Nevadí. Jednoznačne je to zatiaľ môj najhorší nápad.“

Potláča úsmev. „Nie, tento titul stále patrí Dňu homárov.“

Zaborím si tvár do dlaní. „Ach, bože. To mi radšej ani nepripomínaj.“

„Pozri, nebuť teba, nikdy by som nezistil, že som alergický na kôrovce.“

Keď naňho nakuknem ponad ruky, obaja vybuchneme do smiechu. Predpokladám, že týmto sme zakončili náš čudný rozhovor, počas ktorého ma zjavne posadla sexuchtivá démonka Natalia pripravená vyzliecť sa donaha s chalanom, ktorého minulé leto napichla autoinjektorom, a zahnila tak jeho anafylaktický šok po tom, ako ho vyzvala na súťaž v jedení homárových hotdogov.

Keď si však položím hlavu na vankúš, Ethan ma opäť začne hladkať. Po ramene. Potom po kľúčnej kosti. To je celkom nové územie. Stretnú sa nám pohľady. Keď ma chytí okolo pása a pritiahne si ma bližšie, náhle sa všetko posunie na vyššiu úroveň. Opiera sa o lakeť, díva sa mi do očí a skúma moju tvár. Hudba prestane hrať. Počujeme iba naše dýchanie, ktoré sa nám čoraz viac zrýchľuje.

„Naozaj by si to chcela?“ opýta sa.

Ako niekto, koho si netreba brať za príklad, si rozochvenými rukami pretiahnem cez hlavu mikinu aj blúzku. Keď sa mu naskytne

pohľad na moje nahé telo, doširoka otvorí oči. Hoci mám na sebe ešte podprsenku, nedá sa mi pri jeho udivenom výraze nečervenat.

Ticho sa pokúsim prerušiť pokojným hlasom: „No tak. Na pláži sme už videli na sebe aj menej.“

„Toto je iné,“ precedí cez zuby.

Prehltne. „Viem.“ A viem to podľa toho, ako mi tým svojim upreným pohľadom rozpaľuje pokožku. „Nič sa nedeje, ak nechceš.“

„Nie, ja...“ Zlomí sa mu hlas a odkašle si. „Chcem.“

Potom si ladným šmahom ruky vyzlečie košeľu a zahodí ju na podlahu. Myslela som si, že to zvládnem, keď ho takto uvidím. No keď je chlap, s ktorým sa cítite najbezpečnejšie na svete, krásny a opiera sa o vás obnaženým telom, zjavne zahodíte všetky zábrany.

„Máš prezervatívy?“ preverujem.

Keď prehltne, vidím, ako sa mu v hrdle objaví guča. Vzápätí prikývne.

Kvôli dievčatám, ako si ty...

Keď sa však ku mne pritisne, toto varovanie razom zmizne. Čelom sa mi oprie o rameno a na krku cítim jeho horúci dych. Prehodí: „Nemôžem uveriť, že sa to deje.“

„A ja nemôžem uveriť, že pri tom rozprávaš,“ poviem sucho.

Hruď sa mu natriasa od smiechu a ja sa mu rehocem do vlasov. Váhavo sa načiahnem a pomaly do nich zaborím prsty. Cítim, ako sa chveje. Odtiahnem sa, aby sa mi pozrel do očí. Nemôže zo mňa spustiť zrak.

„Ó, bože, Natalia,“ zašepká.

Vtom sa môj najlepší priateľ ku mne nakloní a pobožká ma.

DRUHÁ KAPITOLA

Natalia

*Maturitné svitanie
O dva a pol mesiaca neskôr, 7.07 ráno*

OBLOHA JE dnes plná tajomstiev. Neznášam tajomstvá.

Cez cédre vysadené pozdĺž mojej ulice preniká pobrežná hmla. Na ráno koncom augusta je to pomerne strašidelná atmosféra. Keby som verila na znamenia, myslela by som si, že sa mi niekto týmto výjavom pokúša naznačiť, čo ma dnes čaká. Takže je fajn, že na ne neverím, pretože Maturitné svitanie musí byť dokonalé. A aj bude.

Aj keď budem vidieť Ethana.

Za chrbtom mi zaškripu vchodové dvere a počujem, ako mama vyjde v papučiach na verandu, zíde dolu schodmi a takmer zavadí o moju obrovskú nástenku, ktorú som si oprela o nohy. Odložím ju nabok, zatiaľ čo ona dotelefonuje v svižnej španielčine s jednou z mojich tiet. Keď zloží, uvelebí sa vedľa mňa. Jednou rukou si pevne ovinie okolo seba ružový sveter a druhou stíska šálku horúcej kávy.

Jej výrazné hnedé oči vyzerajú unavene a čierne vlasy rovné ako pravítko, ktoré ničím nepripomínajú moju komplikovanú vlnitú hrivu, má vyčesané do uhladeného chvosta.

„Ešte neprišiel?“ vyzvedá mama.

„Zjavne nie,“ zamrmem.

Pozriem na hodinky. V tomto depresívnom rannom šere čakám na Ethana pred naším – teraz už asi skôr otcovým – domom dobrých sedem minút. Nech sa deje čokoľvek a kdekoľvek, zdá sa, že na Ethana budem vždy iba čakať. V prvom rade, keby som mala na opravu môjho auta, nemusela som sa spoliehať, že ma odvieze môj najlepší priateľ.

Ak ním ešte stále je.

Nemôžem uveriť, že sme sa celé leto spolu nerozprávali. Dobre, jasné, písali sme si v skupinovom chate spolu s Rainnom a so Siennou, obaja sme si však pri tom dávali extrémny pozor, aby sme nikdy nereagovali na to, čo napísal ten druhý. Takže taká komunikácia sa vlastne nepočíta. Slúžila totiž iba na to, aby sme sa uistili, že ten druhý je stále nažive.

Mama si sťažka vzdychne so zlou predtuchou pred očami. „Kiežby ste ten výlet neboli naplánovali aj so stanovačkou. A práve na dnešný večer.“

Nejako sa mi podarí neprevrátiť oči. „Nie je to nijaké sprisahanie proti tebe, mami. Je to Maturitné svitanie.“

Maturitné svitanie je na strednej škole Liberty posvätnou tradíciou. Víkend pred začiatkom školského roka sa pri východe slnka stretávajú študenti končiacich ročníkov, aby si stanovili svoje ciele a zámery a spoločne odštartovali posledný školský rok tým, že napíšu neslávne známe *Levie listy*. Striasa ma už len pri pomyslení, že by som tam napísala niečo o tom, čím si práve prechádzam.

„Keď chodil na Liberty tvoj otec, na tejto akcii sa neprespávalo.“

Mala pravdu. Obvykle to bývala iba niekoľkohodinová akcia. Ja

som však navrhla, aby sme na Maturitnom svitaní jednu noc stanovali a urobili z toho výnimočný zážitok.

A keďže som predsedníčkou študentskej rady, mojou úlohou je každého namotivovať do nového školského roka, hoci mne samej motivácia chýba.

Keď neodpovedám, mama si povzdychne: „Drahá, viem, že toto leto nebolo najjednoduchšie, no s otcom si myslíme...“

Opäť upriem zrak na ponurú oblohu a vypnem príjem maminej prednášky. Ponorím sa do vlastných myšlienok a začnem si v duchu maľovať.

Predstavujem si, ako sa na druhý deň ráno rozjasní celá obloha. Ako celú moju triedu zaplaví slnečné svetlo. So šťastím uvidíme odtiene zlatej, ružovej, fialovej. Prísľub nových začiatkov, ktoré so sebou prináša východ slnka. V tejto chvíli by sa mi niečo také skutočne zišlo.

„Počúvaš ma?“ Môj myšlienkový proces pretrhne mamin unavený hlas.

„Áno,“ zaklamem.

Znova si povzdychne. „Nejako *to* vymyslíme. Sľubujem.“

To. Slovo, ktoré sa moji rodičia dohodli používať ako označenie môjho sveta, ktorý sa rozpadá na márne kúsky. *To* označuje ich rozvod. *To* označuje moju bezvýhodiskovú situáciu, keď sa do konca víkendu budem musieť rozhodnúť medzi mamou a otcom.

Ak ostanem s otcom, mám nulovú šancu vybrať si dráhu umelkyne, pretože podľa neho je to „škodlivý životný štýl plný neistoty“. Ak sa odsťahujem s mamou, odídem z Liberty a prídem o celý život, ktorý na nej mám. O pláž, moje predsedníctvo. O Ethana.

V hmle konečne zazriem zapnuté svetlomety a vzápätí pred domom prudko a ospravedlňujúco zastane auto.

Už je tu.

Niečo mi tu však nesedí. Ethanovo auto je nenápadná stará bárka s nálepkou NASA, POTREBUJEM PRIESTOR na jednej strane